

Từ xa nhìn lại, cây bằng lăng như một mâm xôi ngũ sắc ai đó chờ đợi, đón người xa trở lại. Từng bước, từng bước lại gần, từng chùm rồi từng bông bằng lăng nở rõ, hé dần, bắt đầu là những cánh hoa rời đến cả chùm hoa. Gần hơn chút nữa, trong cả chùm hoa màu tím tím ấy là những bông hoa đan vào nhau, dựa vào nhau mà không lẫn, không chung, vẫn rành rẽ sắc màu của từng cánh, từng bông trong cả một chùm ken đặc một màu tím tím.

Để ý, có chùm hoa ngay từ khi thoát ra từ đầu búp chúng đã nhằm hướng xuống đất mà nở. Đó là những chùm hoa luôn mang màu nhợt nhạt. Chúng sợ nắng, sợ gió, sợ những vất vả phải nếm trái. Chúng không dám đương đầu với gió mưa như đồng loại. Chúng lấy an phận, yên ổn làm trọng. Mọi trái ngang chúng lắm lũi im lặng. Chúng chấp nhận sự mờ nhạt ngay cả trong đám đông, ngay cả với bản thân mình.

Có một vài chùm ẩn mình sau những cành lá biếc. Những cánh hoa cứ nép sát vào lá, vào cây trở hoa. Chúng nhận một đời hoa khuất lấp sau sắc lá, màu cây. Những sắc hoa trong những chùm hoa này không còn màu tím tím, nó nhợt nhạt và loang lổ. Màu tím tím ẩn vào cuống hoa để phía đường viền ở cánh mang màu trắng trắng cùng những điểm đen đen như những nốt đồi mồi có trên da người cao tuổi.